DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 stycznia 1939 r.

Nr 2

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OBWIESZCZENIA ZARZĄDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

27

USTAWA

z dnia 9 stycznia 1939 r.

o dodatkowym kredycie na rok 1938/39 na koszty wyborów do Sejmu i Senatu.

Art. 1. Wydatki nadzwyczajne, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1938 r. na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 161), zwiększa się w grupie A. „Administracja", w części 7 „Ministerstwo Spraw Wewnętrznych", w dziale 2 „Województwa i starostwa", w nowoutworzonym paragrafie 18 „Koszty wyborów do Sejmu i Senatu" o kwotę 1.980.000 zł.

Art. 2. W budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1938 r. na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 161), zwiększa się wpłatę do Skarbu Państwa w grupie C. „Monopole", w części 8 „Ministerstwo Skarbu", w dziale 15 „Monopol Tytoniowy" o kwotę 1.980.000 zł.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 stycznia 1939 r. Nr 4, poz. 15).

28

USTAWA

z dnia 9 stycznia 1939 r.

o dodatkowym kredycie na rok 1938/39 na zaangażowanie urzędników ryczałtowych w urzędach zagranicznych.

Art. 1. Wydatki zwyczajne, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1938 r. na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 161), zwiększa się w grupie A. „Administracja", w części 5 „Ministerstwo Spraw Zagranicznych", w dziale 3 „Urzędy zagraniczne", w paragrafie 10 „Urzędy dyplomatyczno - konsularne" o kwotę 90.000 zł.

Art. 2. W budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1938 r. na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 161), zwiększa się wpłatę do Skarbu Państwa w grupie C. „Monopole", w części 8 „Ministerstwo Skarbu", w dziale 16 „Monopol Spirytusowy" o kwotę 90.000 zł.

Art. 3. Ilość etatów osobowych administracji cywilnej, ustaloną w wykazie, załączonym do art. 7 ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1938 r. na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 161), zwiększa się w części 5 „Ministerstwo Spraw Zagranicznych" w rubryce „Urzędnicy", grupa uposażenia — ryczałt o 30 etatów.

Art. 4. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 stycznia 1939 r. Nr 4, poz. 16).

29

USTAWA

z dnia 9 stycznia 1939 r.

o dodatkowym kredycie na rok 1938/39 na opiekę nad emigrantami za granicą.

Art. 1. Wydatki zwyczajne, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1938 r. na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 161), zwiększa się w grupie A. „Administracja", w części 5 „Ministerstwo Spraw Zagranicznych", w dziale 3 „Urzędy zagraniczne", w paragrafie 12 „Opieka nad emigrantami za granicą" o kwotę 600.000 zł.

Art. 2. W budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1938 r. na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 161), zwiększa się wpłatę do Skarbu Państwa w grupie C. „Monopole", w części 8 „Ministerstwo Skarbu", w dziale 16 „Monopol Spirytusowy" o kwotę 600.000 zł.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 stycznia 1939 r. Nr 4, poz. 17).

30

USTAWA

z dnia 9 stycznia 1939 r.

o dodatkowym kredycie na r. 1938/39 na zwalczanie zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Art. 1. Wydatki zwyczajne, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1938 r. na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 161), zwiększa się w grupie A. „Administracja", w części 12 „Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych", w dziale 2 „Wojewódzkie wydziały rolnictwa i reform rolnych": w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia" o kwotę 200.000 zł i w § 10 „Zwalczanie zaraźliwych chorób zwierzęcych" o kwotę 1.500.000 zł.

Art. 2. W budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1938 r., na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 161):

a) zmniejsza się dopłatę ze Skarbu Państwa w grupie B. „Przedsiębiorstwa i zakłady", w części 12 „Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych", „Rozchody nadzwyczajne", w dziale 11 „Państwowe Zakłady Przemysłowo-Zbożowe" o kwotę 400.000 zł;

b) zwiększa się wpłatę do Skarbu Państwa w grupie C. „Monopole", w części 8 „Ministerstwo Skarbu", w dziale 16 „Monopol Spirytusowy" o kwotę 1.300.000 zł.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 stycznia 1939 r. Nr 4, poz. 18).

31

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 grudnia 1938 r.

o ustaleniu wysokości opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za okres budżetowy 1937/38.

Na podstawie art. 1 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o kosztach nadzoru nad zakładami ubezpieczeń (Dz. U. R. P Nr 85, poz. 643) zarządzam co następuje:

§ 1. Opłatę za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za okres budżetowy od 1 kwietnia 1937 r. do 31 marca 1938 r. ustala się w wysokości 1,72‰ (pro mille) sumy:

a) składek brutto zebranych w granicach Rzeczypospolitej Polskiej z ubezpieczeń bezpośrednich,

b) połowy składek brutto zebranych z ubezpieczeń pośrednich — w ciągu roku kalendarzowego 1937.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 stycznia 1939 r. Nr 3, poz. 12).

32

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1938 r.

o zmianach w opłatach od detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych oraz o zwolnieniu niektórych zakładów detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych od tych opłat.

Na podstawie art. 62 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) w brzmieniu rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 615), z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 863) i ustawy z dnia 25 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 168) zarządzam co następuje:

§ 1. Taryfa opłat od sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych ustalona w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 766) w części IV pkt 2) lit. A b) otrzymuje brzmienie następujące:

	w miejscowościach I kl.	II kl.	III kl.
b) a^{1}) w zakładach restauracyjnych, zatrudniających ponad 10 do 20 pracowników włącznie	288 zł	96 zł	36 zł
b^{1}) w zakładach restauracyjnych, zatrudniających do 10 pracowników włącznie	204 zł	72 zł	24 zł.

§ 2. Zwalnia się od opłat z tytułu sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych na rok 1939 zakłady sprzedaży napojów alkoholowych, o których mowa w części IV pkt 1) i 3) taryfy opłat wymienionej w § 1 niniejszego rozporządzenia, znajdujące się w miejscowościach, liczących do 3000 mieszkańców włącznie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1939 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 stycznia 1939 r. Nr 3, poz. 13).

33

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie oznaczenia papierów wartościowych i ich kursów przy spłacie długów rolniczych.

Na podstawie art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59), zmienionego ustawą z dnia 14 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 222) i dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 629) zarządzam co następuje:

§ 1. Długi rolnicze, z wyjątkiem długów wobec instytucyj, wymienionych w art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U.R.P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59), przewyższające 500 zł, mogą być w terminie ustalonym w art. 13 wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. spłacane następującymi papierami wartościowymi:

1) obligacjami pożyczek państwowych:
I serii 3% Państwowej Renty Ziemskiej,
3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej,
4% Pożyczki Konsolidacyjnej,

4½% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej z 1937 r.,
5% Państwowej Pożyczki Konwersyjnej z 1924 r.,
5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej,
6% Pożyczki Wewnętrznej (Narodowej);
przy spłacie długów rolniczych obligacjami 6% Pożyczki Wewnętrznej (Narodowej) zachowują moc przepisy, dotyczące przelewów obligacyj tej pożyczki.

2) listami zastawnymi banków państwowych:
a) Państwowego Banku Rolnego:
4½% listami zastawnymi,
5½% listami zastawnymi;
b) Banku Gospodarstwa Krajowego:
4½% listami zastawnymi,
5½% listami zastawnymi,
6% listami zastawnymi;
3) 4½% listami zastawnymi:
Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie,
Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie,
Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego w Poznaniu,
Wileńskiego Banku Ziemskiego Spółki Akcyjnej,
Akcyjnego Banku Hipotecznego we Lwowie
— według ich wartości nominalnej.

§ 2. Papiery wartościowe, wymienione w § 1 rozporządzenia niniejszego, powinny być zaopatrzone w należne kupony z bieżącym włącznie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 stycznia 1939 r. Nr 3, poz. 14).

34

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 stycznia 1939 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 października 1936 r. o cenie soli, użytej do wywożonych za granicę artykułów żywności.

Na podstawie § 4 pkt 2 lit. a) i § 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 117, poz. 1043) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 października 1936 r. o cenie soli, użytej do wywożonych za granicę artykułów żywności (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 575) wyraz „jednorazowo" skreśla się.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 stycznia 1939 r. Nr 4, poz. 23).

35

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 stycznia 1939 r.

o zniesieniu Posterunku Celnego w Zaleszczykach.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł we Lwowie znosi się Posterunek Celny w Zaleszczykach.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 stycznia 1939 r. Nr 4, poz. 24).

36

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1938 r.

w sprawie udziału urzędników Kontroli Skarbowej w nadzorze nad przestrzeganiem przez cukrownie przepisów o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Wskutek wprowadzenia ustawą z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 457) zmian w dekrecie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej zostały wydane nowe przepisy wykonawcze do tego dekretu rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 grudnia 1938 r., wydanym w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu (Dz. U. R. P. Nr 98, poz. 659).

Z obowiązujących obecnie w tej dziedzinie przepisów wynika, że orzecznictwo administracyjne oraz nadzór nad wykonywaniem przepisów w sprawach cukrowo - buraczanych należy w zasadzie do władz administracji ogólnej (urząd wojewódzki). Jedynie niektóre funkcje nadzorcze i kontrolne mają być nadal sprawowane przez urzędników stałej Kontroli Skarbowej przy cukrowniach, a mianowicie:

1) w myśl § 17 przepisów wykonawczych:

a) sprawdzanie wpisów do księgi kontyngentów oraz dokumentów, służących za podstawę tych wpisów;

b) sprawdzanie i poświadczanie miesięcznych odpisów księgi kontyngentów cukrowni;

2) w myśl § 18 przepisów wykonawczych — sprawdzanie i poświadczanie wykazów przerobu buraków i produkcji cukru oraz miesięcznych wykazów obrotu cukrem w cukrowniach.

Oprócz tego według § 4 ust. 4 przepisów wykonawczych na żądanie urzędu wojewódzkiego urzędnicy stałej Kontroli Skarbowej przy cukrowniach obowiązani będą okazywać temu urzędowi pomoc w sprawdzaniu składanych przez cukrownie w myśl tegoż paragrafu zawiadomień o zakontraktowaniu buraków. Dla wykonania tego obowiązku — w razie zwrócenia się urzędu wojewódzkiego — urzędnicy stałej Kontroli Skarbowej przy cukrowniach powinni w myśl § 16 ust. 4 przepisów wykonawczych dopilnować skrupulatnego prowadzenia i terminowego zakończenia przez cukrownie przepisowej księgi, kartoteki lub wykazu plantatorów, u których cukrownia zakontraktowała buraki, a to przez badanie zapisów w księdze, kartotece lub wykazie oraz sprawdzanie zgodności tych zapisów z umowami plantacyjnymi, a ewentualnie — stosownie do porozumienia z urzędem wojewódzkim — urzędnicy Kontroli Skarbowej powinni także sprawdzić systemem wyrywkowym zgodność treści zawiadomienia cukrowni o zakontraktowaniu buraków z zapisami w wyżej wymienionej księdze, kartotece lub wykazie plantatorów.

Nie mogą natomiast urzędnicy Kontroli Skarbowej nadzorujący cukrownie podejmować takich czynności kontrolnych w omawianym zakresie, których wykonanie wymagałoby przeprowadzenia badań w terenie poza cukrownią; wszystkie czynności tego rodzaju należą do urzędników administracji ogólnej.

Poczynione przy wykonywaniu powyższych obowiązków spostrzeżenia co do niestosowania się przez przedsiębiorcę cukrowni do obowiązujących przepisów w omawianym zakresie, powinny być przesyłane przez urzędników stałej Kontroli Skarbowej urzędowi wojewódzkiemu na piśmie.

Za Ministra Skarbu:
(—) *J. Kożuchowski,*
Podsekretarz Stanu.

37

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 stycznia 1939 r.

w sprawie regulaminu Biblioteki Ministerstwa Skarbu.

§ 1.

Na podstawie § 2 uchwały Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1938 r. o zatwierdzeniu statutu organizacyjnego Ministerstwa Skarbu (Monitor Polski Nr 269, poz. 628 z dnia 23 listopada 1938 r.) oraz w związku z przepisami § 4 tego statutu ustalam załączony do niniejszego zarządzenia regulamin Biblioteki Ministerstwa Skarbu.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 stycznia 1939 r. (poz. 37).

REGULAMIN

Biblioteki Ministerstwa Skarbu.

§ 1.

(1) Na czele Biblioteki Ministerstwa Skarbu stoi kierownik Biblioteki. Jest on odpowiedzialny za ścisłe przestrzeganie postanowień niniejszego regulaminu oraz za całość powierzonego mu księgozbioru i należytą obsługę po-

trzeb bibliotecznych funkcjonariuszów Zarządu Centralnego Ministerstwa Skarbu.

(2) Kierownik Biblioteki jest przełożonym funkcjonariuszów przydzielonych do pracy w Bibliotece Ministerstwa Skarbu.

§ 2.

(1) Nadzór służbowy nad Biblioteką sprawuje Naczelnik Wydziału Organizacyjnego.

(2) Dysponowanie kredytem przewidzianym w budżecie Ministerstwa Skarbu (Dz. 1 § 6 poz. 5 Biblioteka) oraz formułowanie wniosków, dotyczących potrzeb budżetowych Biblioteki należy do atrybucji Wydziału Organizacyjnego.

§ 3.

(1) Do zakresu działania Biblioteki należy:

a) przechowywanie księgozbioru,

b) uzupełnianie księgozbioru,

c) wypożyczanie dzieł i pism objętych księgozbiorem,

d) prenumerata prasy codziennej,

e) prenumerata Dziennika Ustaw R. P. i Monitora Polskiego dla potrzeb Zarządu Centralnego Ministerstwa Skarbu.

(2) Przez księgozbiór rozumie się dla celów niniejszego regulaminu zbiór książek, czasopism i wydawnictw innego rodzaju, których przechowywanie i uzupełnianie należy do obowiązków Biblioteki.

(3) Ilość egzemplarzy prenumerowanych pism codziennych jak również ilość egzemplarzy Dziennika Ustaw R. P. i Monitora Polskiego określa Wydział Organizacyjny, po zasięgnięciu opinii Rady Bibliotecznej.

§ 4.

Sposób przechowywania księgozbioru oraz ilość i rodzaje katalogów, wykazów itp. zatwierdza Wydział Organizacyjny na wniosek Rady Bibliotecznej.

§ 5.

Uzupełnienie księgozbioru odbywa się z własnej inicjatywy Biblioteki, na wniosek poszczególnych komórek organizacyjnych Ministerstwa Skarbu lub na skutek zgłoszeń indywidualnych.

§ 6.

(1) Wnioski, dotyczące zakupu książek i czasopism należy zgłaszać bezpośrednio do Biblioteki.

(2) Biblioteka realizuje zgłoszenie po uzyskaniu zgody Wydziału Organizacyjnego na karcie zapotrzebowania.

(3) Postanowienia ust. (2) mają odpowiednie zastosowanie do zakupu książek i czasopism z własnej inicjatywy Biblioteki.

(4) Jeżeli zakup ma nastąpić z inicjatywy Biblioteki, lub na skutek zgłoszenia indywidualnego, powinien być poprzedzony zasięgnięciem opinii właściwego Wydziału fachowego na karcie zapotrzebowania (ust. 2).

(5) Wnioski w sprawie zakupu książek i czasopism przechowuje Biblioteka, zaopatrując je pieczątką, świadczącą o wykonaniu zamówienia.

§ 7.

W terminie do dnia 20 każdego miesiąca, Wydział Organizacyjny przesyła Wydziałowi Budżetowo - Gospodarczemu rachunki dostawców książek i czasopism do zrealizowania.

§ 8.

(1) Organem opiniodawczym w sprawach bibliotecznych jest Rada Biblioteczna.

(2) Rada Biblioteczna powołana jest do opiniowania w sprawach, o których mowa w § 3 ust. (3) i w § 4 niniejszego regulaminu nadto zaś w sprawach:

1) regulaminu Biblioteki,

2) budżetu Biblioteki,

3) wytycznych w przedmiocie prenumeraty czasopism i zakupu książek,

4) w sprawach bibliotecznych, wniesionych na Radę Biblioteczną przez Wydział Organizacyjny.

(3) Rada Biblioteczna obraduje w składzie urzędników Zarządu Centralnego Ministerstwa Skarbu, wyznaczonych po jednym z każdego Departamentu (jednostki równorzędnej), kierownika Biblioteki oraz Naczelnika Wydziału Organizacyjnego lub — w jego zastępstwie — urzędnika wyznaczonego przezeń do nadzoru nad Biblioteką.

(4) Pracami Rady Bibliotecznej kieruje przewodniczący, wybrany spośród jej członków.

(5) Do ważności uchwał Rady Bibliotecznej wymagana jest obecność przynajmniej 2/3 ilości jej członków, w tym kierownika Biblioteki oraz Naczelnika Wydziału Organizacyjnego albo urzędnika wyznaczonego przezeń do nadzoru nad Biblioteką. Uchwały Rady Bibliotecznej zapadają zwykłą większością głosów, a w razie równej ilości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Protokóły posiedzeń Rady Bibliotecznej prowadzi i przechowuje Wydział Organizacyjny.

(6) Terminy zebrań Rady Bibliotecznej i porządek dzienny obrad ustala przewodniczący.

§ 9.

(1) Dla kontroli wpływu książek i roczników czasopism, zakwalifikowanych do zbiorów bibliotecznych, Biblioteka prowadzi księgę biblioteczną. Numer pozycji księgi bibliotecznej jest zarazem numerem książki.

(2) Dla kontroli wpływu czasopism Biblioteka prowadzi osobną ich ewidencję.

§ 10.

(1) Z początkiem każdego miesiąca Biblioteka wydaje biuletyn ogłaszając tytuły nowonabytych książek i nazwiska autorów.

(2) Z końcem roku kalendarzowego Biblioteka sprawdza na podstawie księgi bibliotecznej stan faktyczny księgozbioru. Zauważone braki powinny być odnotowane w księdze bibliotecznej i ujęte w formę krótkiego protokółu, składanego Wydziałowi Organizacyjnemu.

§ 11.

(1) Do korzystania ze zbiorów Biblioteki uprawnieni są wszyscy urzędnicy Zarządu Centralnego Ministerstwa Skarbu. Urzędnicy władz podległych Ministerstwu Skarbu oraz osoby pracujące na polu naukowym mogą wypożyczać książki i czasopisma z Biblioteki za zgodą Wydziału Organizacyjnego, zaś urzędnicy innych władz państwowych za zgodą Ministerstwa Skarbu na wniosek pisemny swej władzy.

(2) Za zgodą Wydziału Organizacyjnego Biblioteka może wypożyczać książki innej Bibliotece lub urzędowi.

(3) W lokalu Biblioteki nie wolno palić tytoniu, ani zachowywać się głośno.

§ 12.

(1) Biblioteka wypożycza książki i czasopisma za rewersem na zgłoszenie pisemne, telefoniczne lub osobiste. Przez podpisanie rewersu wypożyczający poddaje się bez zastrzeżeń wszystkim postanowieniom regulaminu niniejszego, dotyczącym wypożyczania książek i czasopism, w szczególności zaś postanowieniom §§ 13 i 14.

(2) Na żądanie wypożyczającego Biblioteka powinna poczynić starania o sprowadzenie książki z innej biblioteki.

§ 13.

(1) Książki i czasopisma wypożycza się zasadniczo na dwa tygodnie. Biblioteka ma prawo przedłużenia lub skrócenia tego terminu jak również zażądania zwrotu przed ustalonym terminem w wypadkach usprawiedliwionych koniecznością służbową oraz w okresie sprawdzania inwentarza (§ 10 ust. (2).

(2) Biblioteka może wydawać książki i czasopisma do stałego użytku służbowego, bez określenia terminu zwrotu.

(3) Nie wypożycza się zbiorów ustaw, o ile są w jednym egzemplarzu jak również książek z biblioteki podręcznej oraz wszelkich unikatów.

(4) Korzystanie z książek, o których mowa w § 12 ust. (2) dozwolone jest tylko w lokalu Biblioteki.

§ 14.

(1) W przypadku niezwrócenia książki lub czasopisma w terminie oznaczonym, Biblioteka powinna wystosować do wypożyczającego przypomnienie.

(2) W razie bezskuteczności przypomnienia, Biblioteka występuje do Wydziału Organizacyjnego o zarządzenie ściągnięcia wartości wypożyczonej książki (czasopisma): a) jeśli chodzi o funkcjonariuszów Zarządu Centralnego Ministerstwa Skarbu lub władz podległych Ministerstwu Skarbu — w drodze potrącenia z uposażenia (wynagrodzenia) wypożyczającego, b) jeśli chodzi o pozostałych wypożyczających — w innej właściwej drodze.

(3) Potrącenie zarządzone zostanie po upływie 30 dni od daty sporządzenia przez Bibliotekę protokółu o zagubieniu lub zniszczeniu książki (czasopisma) i nieodzyskaniu zagubionego egzemplarza (ust. 5).

(4) O wystąpieniu (ust. (2) zawiadamia Biblioteka wypożyczającego.

(5) Jako wartość książki rozumie się kwotę potrzebną na zakup i oprawę takiej samej książki, według cen rynkowych; wartością czasopisma jest jego cena rynkowa.

(6) W razie zagubienia pojedyńczych tomów wypożyczający odpowiada za całość dzieła zdekompletowanego.

(7) Wypożyczający może zwolnić się od obowiązku zwrotu wypożyczonej książki (czasopisma), przez dostarczenie Bibliotece innego egzemplarza wypożyczonej książki (czasopisma) jeżeli znajduje się ona (o) w dobrym stanie.

(8) Wypożyczający ponosi odpowiedzialność materialną również za uszkodzenie książki (czasopisma) nie wynikające ze zwykłego zużycia.

(9) O obowiązku i wysokości odszkodowania orzeka Wydział Organizacyjny.

§ 15.

Przy przenoszeniu funkcjonariusza ze służby w Ministerstwie Skarbu do służby w innej władzy lub urzędzie jak również przy rozwiązywaniu stosunku służbowego władza służbowa powinna zażądać od Biblioteki zaświadczenia stwierdzającego czy funkcjonariusz zalega ze zwrotem książek lub czasopism.

38

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 10 stycznia 1939 r.

w sprawie obrotu płatniczego z Republiką Czesko-Słowacką.

Na podstawie art. 3 ust. (2), 4 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584) i w związku z umową zawartą między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czesko-Słowacką w dniu 23 grudnia 1938 r.

w sprawie wyrównywania wzajemnych zobowiązań handlowych i finansowych, Komisja Dewizowa postanawia, co następuje:

§ 1. Zapłata należności za towary pochodzenia czesko-słowackiego oraz wszelkich innych należności, przypadających osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w Czecho - Słowacji może być dokonywana — z wyjątkami wymienionymi w § 5 — wyłącznie w drodze rozrachunku za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego według przepisów zawartych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. (1) Komisja Dewizowa zezwala Oddziałom Banku Polskiego i bankom dewizowym na dokonywanie przekazów w drodze rozrachunku polsko-czesko-słowackiego z tytułu następujących należności:

a) za towary pochodzenia czesko - słowackiego sprowadzone do Polski,

b) z tytułu kosztów robocizny w obrocie uszlachetniającym polsko - czesko - słowackim,

c) z tytułu kosztów ubocznych, wynikających z obrotu towarowego między Polską a Czecho - Słowacją, jak koszty transportu, prowizje, koszty ekspedycji, koszty ubezpieczenia transportów etc. oraz takichże kosztów, wynikających z obrotu towarowego Polski z trzecimi krajami, a przypadających osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w Czecho - Słowacji.

(2) W przypadkach, gdy należność z tytułów wymienionych w ustępie poprzednim nie powstała z obrotu towarowego między Polską a Czecho - Słowacją, dokonanego za świadectwem rozrachunkowym wydanym w ramach tego obrotu, przekazy w rozrachunku polsko-czesko-słowackim mogą być przez banki dokonywane tylko na zasadzie wniosków na przepisowych formularzach, przy których złożono dowody odpowiadające ogólnie obowiązującym przepisom.

(3) Za towar pochodzący z Czecho-Słowacji może być uważany taki towar, który został wyprodukowany, przerobiony lub wydobyty na obecnym terytorium Czecho-Słowacji.

(4) Sumy znajdujące się na rachunkach zablokowanych osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Czecho-Słowacji, z tytułów wymienionych w ust. (1), mogą być przez Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe przekazywane w rozrachunku na zasadach podanych w ust. (1) i (2), jeśli wnioskodawca przedstawił wymagane dokumenty.

§ 3. Komisja Dewizowa zezwala Oddziałom Banku Polskiego i bankom dewizowym na dokonywanie przekazów w drodze rozrachunku polsko-czesko-słowackiego na zasadzie złożonych na przepisowych formularzach wniosków:

a) na koszty utrzymania i zasiłki w ramach przepisów okólnika Komisji Dewizowej Nr 4,

b) na drobne dyspozycje do wysokości zł 100.— w ramach przepisów okólnika Komisji Dewizowej nr 8 cz. IV.

§ 4. (1) Wnioski o zezwolenie na zapłatę w drodze rozrachunku polsko - czesko - słowackiego wszelkich innych zobowiązań niż wymienione w § 2 i 3, winny być przedstawione do decyzji Komisji Dewizowej; to samo dotyczy również wniosków złożonych w myśl § 2 ust. (2) i § 3, do których nie załączono wystarczających dowodów.

(2) Zezwolenia udzielone przez Komisję Dewizową podlegają opłacie manipulacyjnej w wysokości 1/2‰ według przepisów okólnika Komisji Dewizowej nr 20.

§ 5. Należności osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Czecho - Słowacji, z następujących tytułów mogą być przekazywane za granicę na zasadach ogólnych:

a) za towary niepochodzące z Czecho-Słowacji, z zachowaniem specjalnych przepisów regulujących obrót płatniczy Polski z krajem pochodzenia towaru;

b) z tytułu zwrotu kosztów ubocznych, związanych z importem do Polski towarów niepochodzących z Czecho-Słowacji z zachowaniem specjalnych przepisów, regulujących obrót płatniczy Polski z krajem pochodzenia towaru oraz z krajem, w którym te koszty powstały;

c) przekazy z rachunków zagranicznych wolnych w walutach obcych „nowych" należących do osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Czecho-Słowacji;

d) sumy zwracane czesko-słowackiemu zleceniodawcy na podstawie okólnika Nr 18 z dnia 18 czerwca 1936 r. ustęp ostatni;

e) drobne sumy, nie przekraczające równowartości zł 10.— w ramach przepisów ustępu IV okólnika Nr 8 z dnia 8 maja 1936 r. na pokrycie zobowiązań, wynikających z normalnego prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego, za świadectwa wydane przez urzędy zagraniczne itp., jeżeli całość zobowiązania nie przekracza w poszczególnym przypadku sumy zł 10.—.

§ 6. (1) Zapłata za weksle wysłane za granicę do dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia na zlecenie osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Czecho - Słowacji, które zostały zaopatrzone w adnotacje przewidziane w okólniku Komisji Dewizowej nr 26 ust. II pkt. a) lub b), może nastąpić bez osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej wyłącznie w drodze rozrachunku przez Polski Instytut Rozrachunkowy, a to:

a) w drodze rozrachunku polsko - czesko - słowackiego, jeżeli zostały wysłane z tytułu należności za towary pochodzące z obecnego terytorium Czecho - Słowacji lub z tytułu innych zobowiązań wobec osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na obecnym terytorium Czecho-Słowacji;

b) w drodze rozrachunku polsko - niemieckiego (względnie za pośrednictwem Banku Polskiego w sposób przewidziany w okólniku Komisji Dewizowej nr 35, rozdz. VI) lub w rozrachunku polsko - węgierskim, jeżeli zostały wysłane z tytułu należności za towary, pochodzące z terytorium ustąpionego Rzeszy Niemieckiej względnie Królestwu Węgier, oraz z tytułu innych zobowiązań wobec osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na tych terytoriach.

We wszelkich innych przypadkach należy sprawę przedstawiać do decyzji Komisji Dewizowej.

(2) Przepisy zawarte w ustępie poprzednim stosują się analogicznie do weksli wysłanych za granicę do dnia 26 kwietnia 1936 r., a nadesłanych do inkasa z zagranicy bankom dewizowym do dnia 27 lipca 1936 r. oraz do weksli, które przed wysłaniem za granicę były zaopatrzone w adnotację Banku Polskiego, noszącą datę niepóźniejszą niż 31 lipca 1936 r.

§ 7. Przepisy zawarte w niniejszym zarządzeniu obowiązują również przedsiębiorstwa i organizacje, którym Komisja Dewizowa udzieliła generalnego upoważnienia do samodzielnego dysponowania posiadanymi zapasami dewiz (autonomie dewizowe, rachunki walutowe „E" itp.).

§ 8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 10 stycznia 1939 r. Równocześnie przestaje obowiązywać okólnik Komisji Dewizowej nr 29 z dnia 7 kwietnia 1938 r. (Wydanie IV). (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 11, poz. 298).

Przewodniczący Komisji Dewizowej:
(—) *Z. Karpiński.*

39

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1938 r.

L. D. VI. 15733/3/38.

Zarządzeniem z dnia 27 sierpnia 1938 r. L. D. VI. 10256/3/38 Ministerstwo Skarbu cofnęło na skutek likwidacji firmie „Gazolina", Sp. Akc. we Lwowie, zezwolenie z dnia 29 kwietnia 1933 r. L. D. VI. 222/3/33 na prowadzenie wolnego składu olejów mineralnych w porcie w Gdyni.

(—) *M. Węgrzynowski,*
Dyrektor Departamentu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 12 stycznia 1939 r. Nr 9, poz. 11).

40

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1938 r.

L. D. VI. 15374/3/38

w sprawie cofnięcia firmie: Galicyjskie Towarzystwo Naftowe „Galicja", Sp. Akc. we Lwowie, zezwolenia na prowadzenie wolnego składu olejów mineralnych w Poznaniu.

Zarządzeniem z dnia 31 grudnia 1938 r. L. D. VI. 15374/3/38 Ministerstwo Skarbu cofnęło firmie: Galicyjskie Towarzystwo Naftowe „Galicja", Sp. Akc. we Lwowie, Biuro Sprzedaży w Poznaniu, zezwolenie na prowadzenie wolnego składu olejów mineralnych w Poznaniu, udzielone pismem Ministerstwa Skarbu z dnia 17 sierpnia 1930 r. L. D. VI. 2118/3/30. Cofnięcie zezwolenia nastąpiło na skutek likwidacji składu.

(—) *M. Węgrzynowski,*
Dyrektor Departamentu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 12 stycznia 1939 r. Nr 9, poz. 12).

41

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1938 r.

L. D. VI. 15437/3/38.

Zarządzeniem z dnia 25 października 1937 r. L. D. VI. 9198/3/38, Ministerstwo Skarbu udzieliło firmie: „Gazy Ziemne", Sp. Akc. dla Przemysłu Naftowego we Lwowie, zezwolenia na uruchomienie i prowadzenie wolnego składu gazoliny w Borysławiu. Kontrolę skarbową nad powyższym składem wykonuje Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Samborze.

(—) *M. Węgrzynowski,*
Dyrektor Departamentu.

42

OBWIESZCZENIE ZARZĄDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 stycznia 1939 r.

w sprawie umorzenia 16-ej raty 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej z 1933 r.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 16 lutego 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 218) o emisji obligacji 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej i o wymianie na te obligacje nieumorzonych obligacyj b. Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej trzeciej emisji z roku 1901, w dniu 2 stycznia 1939 r. zostały umorzone w drodze wykupu obligacje 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej 1933 r. na ogólną sumę nominalną Marek Rzeszy Niemieckiej 155.000 w odcinkach po 2000 R. M. sztuk 50 Nr Nr 8606 do 8655 oraz po 1000 R. M. sztuk 55 Nr Nr 5922 do 5976

Dyrektor:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 11 stycznia 1939 r. Nr 8, poz. 9).

43

OBWIESZCZENIE ZARZĄDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 4 stycznia 1939 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 1 do 29 grudnia 1938 r. umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

NNr	Data wylosowania	NNr	Data wylosowania
1294	22.XII 1938 r.	24958	1.XII 1938 r.
1485	7 „ „	25297	15 „ „
2488	7 „ „	26519	15 „ „
3778	29 „ „	26695	1 „ „
6024	29 „ „	27023	29 „ „
6673	7 „ „	29074	15 „ „
6686	15 „ „	29323	1 „ „
7000	1 „ „	30926	22 „ „
10821	7 „ „	31076	22 „ „
11345	15 „ „	31438	1 „ „
11822	22 „ „	32807	22 „ „
12827	15 „ „	32955	29 „ „
13826	7 „ „	37103	15 „ „
15734	29 „ „	37434	22 „ „
16802	7 „ „	39035	1 „ „
23265	1 „ „	39153	22 „ „
23618	29 „ „	39428	29 „ „
24886	7 „ „		

Dyrektor:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 14 stycznia 1939 r. Nr 11, poz. 19).

44

OBWIESZCZENIE ZARZĄDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 5 stycznia 1939 roku

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% premiowej pożyczki dolarowej serii III.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1930 r. w sprawie wypuszczenia serii III premiowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 438), w dniu 2 stycznia 1939 r. zostało wylosowanych 95 premii na ogólną sumę 37.500 dolarów według niżej podanych wielkości premii i numerów obligacji:

12.000 dol.

513043

po 3.000 dol.

36099, 1201543

po 1.000 dol.

21184, 291375, 359202, 553069, 928377, 1026615, 1392307

po 500 dol.

291833, 552276, 970285, 1278452, 1327039,
427741, 730590, 1095836, 1323984, 1486495

po 100 dol.

17357, 438942, 735226, 909667, 1135274,
47598, 446830, 757541, 917424, 1181357,
146166, 451962, 761906, 928627, 1242506,
151678, 485661, 767330, 931621, 1243650,
160369, 502600, 771367, 956657, 1285386,
193121, 522330, 772016, 961746, 1298887,
211558, 527009, 777431, 971076, 1299489,
254443, 539238, 782202, 987583, 1321797,
255431, 577424, 822480, 1005562, 1329705,
273335, 578944, 831294, 1006006, 1350946,
294156, 613009, 833180, 1016035, 1356522,
314324, 617990, 869291, 1020187, 1376540,
382709, 641134, 869471, 1037866, 1398399,
391815, 668059, 874220, 1038662, 1477766,
422642, 710598, 887817, 1069159, 1495933.

Dyrektor:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 12 stycznia 1939 r. Nr 9, poz. 14).

45

OBWIESZCZENIE ZARZĄDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 16 stycznia 1939 r.

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 3% premiowej pożyczki inwestycyjnej emisji I z 1935 roku.

Zarząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 5, 7, 9 i 10 stycznia 1939 r. 1.200 premii do obligacji 3% premiowej pożyczki inwestycyjnej emisji I z 1935 r. na ogólną sumę 949.000 złotych w złocie; numery serii i numery obligacji, na które padły premie, i ich wielkość podane są w załączniku do niniejszego numeru Monitora Polskiego.

Dyrektor:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 stycznia 1939 r. Nr 17, poz. 31).

46

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 stycznia 1939 r.

L. D. I. 2/E/2/7/39

o wyczerpaniu zapasu znaczków stemplowych 25 gr i rozpoczęciu wysyłania znaczków stemplowych 50 gr.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), wszystkich dyrekcyj ceł oraz wszystkich urzędów skarbowych, urzędów opłat stemplowych i urzędów celnych.

W związku z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 28 października 1936 r. L. D. I. 4417/3/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 29 z 1936 r. poz. 887) Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż zapas znaczków stemplowych wartości 25 gr w dniu 1 lutego 1939 r. będzie wyczerpany. Od tego dnia nastąpi ponowne rozpoczęcie wysyłania znaczków stemplowych wartości 50 gr.

Począwszy od dnia 1 lutego 1939 r., Urzędy Skarbowe, Opłat Stemplowych i Celne winny zaprzestać w zamówieniach znaczków stemplowych żądania znaczków stemplowych wartości 25 gr, natomiast należy zamawiać znaczki stemplowe wartości 50 gr.

Przy okazji Ministerstwo Skarbu stwierdza, że pokwitowania z odbioru znaków wartościowych wypełniane są przez Urzędy Skarbowe, Opłat Stemplowych i Celne niedokładnie. Należy zwrócić uwagę, ażeby pokwitowania zawierały bezwzględnie datę zaprzychodowania znaków, numer pozycji dziennika, odcisk datownika oraz dwa podpisy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Widomski.*

47

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 stycznia 1939 r.

L. D. III. 16831/3/38

w sprawie kosztów przewozu urządzenia domowego.

Do

Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Na N. OB. 474/III-1/1 z dnia 7 listopada 1938 r.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, iż w przypadku przewozu koleją urządzenia domowego, załadowanego do wozu meblowego należy stosownie do punktu 4 § 23 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) zwracać koszty przewozu urzą-

dzenia domowego, udowodnione oryginalnymi listami przewozowymi, a więc i koszty przewiezienia koleją wozu meblowego w jedną stronę, o ile są one objęte oryginalnym listem przewozowym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak*.

— — — — — — — — — — — —

Kancelarii Cywilnej, Gabinetowi Wojskowemu Prezydenta Rzeczypospolitej, Biuru Sejmu, Biuru Senatu, Najwyższej Izbie Kontroli, Prezydium Rady Ministrów, wszystkim Ministerstwom

Ministerstwo Skarbu przesyła do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak*.

— — — — — — — — — — — —

Gabinetowi Ministra, Biuru Personalnemu, wszystkim Departamentom, Biuru Emerytur i Rent, Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń, Zarządowi Długów Państwa, Komendzie Straży Granicznej, Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Radzie Spółdzielczej, Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu, Mennicy Państwowej, Dyrekcjom: Polskiego Monopolu Tytoniowego, Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskiego Monopolu Loteryjnego, Polskiego Monopolu Solnego, wszystkim Izbom Skarbowym i Dyrekcjom Ceł, Wydziałowi Skarbowemu Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach

do wiadomości i ewentualnego wydania zarządzeń.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak*.

48

OKÓLNIK C 178 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 stycznia 1939 r.

L. D. IV. 32309/1/38

w sprawie opłat stemplowych od padań wnoszonych przez kolejowe ajencje celne.

Do

Dyrekcji Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie oraz podległych im urzędom celnym.

Wobec stwierdzenia niejednolitego postępowania urzędów celnych przy pobieraniu opłat stemplowych od podań wnoszonych przez kolejowe ajencje celne P. K. P. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Teza podana w ust. 3 uwag ogólnych do wykładni Nr 312 ogłoszonej w Nr 16 Dz. Urzęd. Min. Skarbu poz. 260 ex 1931 r. ma zastosowanie wówczas, jeżeli osoba wymieniona w powołanym ustępie 3 pod lit. a—h, wnosi podanie we własnym imieniu, lub jeżeli ktoś jako pełnomocnik jednej z tych osób wnosi podanie. Natomiast podanie nie jest wolne od opłaty stemplowej jeżeli wniosła je osoba wymieniona wprawdzie w ust. 3 lit. a—h, lecz nie we własnym imieniu lub jako pełnomocnik jednej z osób tam wymienionych, lecz jako pełnomocnik innej osoby, która nie korzysta z uwolnienia w zakresie opłat stemplowych.

Z powyższego wynika, że podania wnoszone przez Ajencje Celne P. K. P. w zakresie postępowania celnego (o ile nie są wolne od opłaty zgodnie z zasadami podanymi w powołanej wykładni) podlegają opłacie stemplowej zawsze, ilekroć Ajencja Celna P. K. P. występuje na podstawie zlecenia udzielonego jej przez stronę zainteresowaną w ocleniu towaru, a nie należącą do żadnej z osób wymienionych w ust. 3 lit. a—h, uwag ogólnych.

Jeżeli Ajencja Celna P. K. P. po zgłoszeniu towaru do odprawy celnej „z urzędu" (§ 33 ust. 7 przep. wyk.) na skutek niewykonania tego obowiązku przez stronę, przedkłada dodatkowo dokumenty potrzebne do odprawy celnej (np. pozwolenie przywozu, świad. rozrachunkowe, świad. pochodzenia) wystawione na nazwisko właściwego odbiorcy lub wnosi o odroczenie licytacyjnej sprzedaży towaru, to podania te podlegają opłacie stemplowej, gdyż w takich wypadkach Ajencja Celna działa wyraźnie na podstawie zlecenia udzielonego jej przez stronę zainteresowaną w ocleniu towaru i korzystać z uwolnienia osobistego od opłaty stemplowej nie może.

Dyrektor Departamentu:
(—) ***Maksymowicz***.

49

OKÓLNIK C 179 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 stycznia 1939 r.

L. D. IV. 1198/3/39

w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-czesko-słowackiego.

Do

wszystkich dyrekcyj ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 5 stycznia 1939 r. w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-czesko-słowackiego (Monitor Polski Nr 10, poz. 16 i Dz. Urz. M. Sk. Nr 1, poz. 15), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż przy wykonywaniu tej kontroli ma analogiczne zastosowanie w całości instrukcja Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 3747/3/37 z dnia 16 lutego 1937 r.

w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-rumuńskiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 140).

Wystawiane przez Polski Instytut Rozrachunkowy, świadectwa rozrachunkowe na przywóz z Czecho-Słowacji oraz na wywóz do Czecho-Słowacji są ważne od dnia wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

50

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 stycznia 1939 r.

L. D. V. 31129/2/38

w sprawie uznania za dochód podatkowy zysku osoby fizycznej z różnic kursowych, osiągniętego na zobowiązaniach za nabyte towary.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 4 listopada 1938 r. L. Rej. 4919/37.

— — — — — — — — — — — —

Przy wymiarze państwowego podatku dochodowego na rok 1934 Urząd Skarbowy doliczył podatnikowi *) do wykazanego księgami zysku z przedsiębiorstwa handlowego zysk na różnicach kursowych, osiągnięty przy zobowiązaniach za dostarczone towary w wysokości 51.146,50 zł i wydatki na reklamę w kwocie 1.621,30 zł.

W odwołaniu płatnik zarzucił bezzasadność powyższych doliczeń, przy czym odnośnie do kwoty, doliczonej tytułem zysku na różnicach kursowych, twierdził, że w myśl umowy z wierzycielem zagranicznym jest obowiązany za pobrane towary zapłacić mu po 8,90 zł za 1 dolara, oraz, że z treści postanowień art. 3, 6 i 7 ustawy o państwowym podatku dochodowym wynika, że u osób fizycznych podlegają opodatkowaniu jedynie przychody rzeczywiście osiągnięte a nie spodziewane, oraz że gdyby nawet także spodziewane zyski podlegały opodatkowaniu, to w danym wypadku przychód z różnic kursowych nie podlegałby podatkowi dochodowemu, gdyż jest to przychód nadzwyczajny, stanowiący jedynie powiększenie majątku, a nie dochód.

Komisja Odwoławcza orzeczeniem z dnia 7 kwietnia 1937 r. wyłączyła z podstaw opodatkowania wspomniane wydatki na reklamę, natomiast nie uwzględniła odwołania, o ile chodzi o żądanie płatnika odliczenia dochodu z różnic kursowych, gdyż zobowiązania w obcych walutach mają być przeliczone według kursu giełdowego w dniu zamknięcia ksiąg, oraz z uwagi na to, że płatnik mimo wezwania z art. 71 O. P. nie udowodnił, że według umowy z wierzycielem ma mu zapłacić po kursie 8,90 zł.

Rozpatrując skargę, wniesioną na to orzeczenie, Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył:

Skarga zarzuca, że opodatkowaniu podlega tylko dochód efektywnie osiągnięty, że różnica kursowa mogłaby stanowić efektywny zysk dopiero wówczas, gdyby wartość samego towaru mimo spadku obcej waluty utrzymała się na pierwotnym poziomie, że zadłużenie skarżącego w dniu zamknięcia bilansu wprawdzie się zmniejszyło, lecz równocześnie spadła w tym samym stosunku wartość zakupionego towaru, która została w księgach obliczona na podstawie niższego kursu dolara w dniu zamknięcia bilansu, oraz że dla wykazania zysku przy odnośnej transakcji konieczne jest jej zrealizowanie, tj. aby z jednej strony sam dług został zapłacony a z drugiej strony, aby pokrywający go towar został sprzedany, a w danym wypadku ani jedno, ani drugie w roku operacyjnym nie nastąpiło:

Powyższych zarzutów skargi Najwyższy Trybunał Administracyjny nie może uznać za uzasadnione.

Niesporne jest, że w rozpoznawanym wypadku chodzi o zyski na różnicach kursowych zobowiązań w obcej walucie firmy jednostkowej, prowadzącej księgi handlowe, które to zobowiązania powstały z tytułu dostarczonego na kredyt towaru i w dniu bilansowym nie były jeszcze spłacone.

Otóż nie jest uzasadnione zapatrywanie, jakoby takie zyski stanowiły jedynie spodziewany przychód przyszły. Zobowiązania w obcych walutach winny być wycenione dla celów bilansowych według swej rzeczywistej wartości w dacie bilansu. Na skutek zniżki kursu obcej waluty nastąpiło zmniejszenie się zobowiązań skarżącego, co oczywiście znaleźć musi wyraz w bilansie. O ileby zaś następnie nastąpiła zwyżka kursu tej waluty, to nic nie stałoby na przeszkodzie, by zwyżka ta, analogicznie jak zniżka, została należycie w księgach przeprowadzona. Skarga akcentując zasadę, że zobowiązania za wykupiony towar należy traktować łącznie i nierozerwalnie z wartością samego towaru, przeczy sama w dalszych swoich wywodach tej zasadzie, skoro z jednej strony twierdzi, zresztą dopiero w skardze, że wartość towaru obliczona została zgodnie z prawidłami bilansowymi na podstawie niższego kursu dolara w dniu zamknięcia bilansu, a z drugiej strony zobowiązania swoje za ten towar przyjęła nie według rzeczywistej jego wartości w dacie bilansu, lecz według dawniejszego kursu, tj. licząc po 8,90 zł za dolara.

---

*) osobie fizycznej.

Mylnie uważa dalej skarga, że dla wykazania zysku przy odnośnej transakcji konieczne jest, aby z jednej strony sam dług został zapłacony, a z drugiej strony, aby pokrywający go towar został sprzedany. Według bowiem § 18 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podatku dochodowym przy ustalaniu dochodu z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, prowadzących księgi handlowe należy się kierować wyłącznie zasadami buchalterii, tj. brać w rachubę również takie zaksięgowane przychody, które mają dopiero wpłynąć na korzyść płatnika oraz takie kwoty, które zostały już zarachowane, chociaż ich w rzeczywistości jeszcze nie podniesiono, o ile się odnoszą do danego roku operacyjnego.

O ile wreszcie skarga twierdzi, że w wypadku spadku złotego w stosunku do obcej waluty władze skarbowe uważały różnice kursowe przy zobowiązaniach długoterminowych za straty nie dające się jeszcze ściśle określić, to twierdzenie to jest bezprzedmiotowe już ze względu na brak dostatecznej analogii takich wypadków z wypadkiem rozpatrywanym.

— — — — — — — — — — — —

Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

51
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 stycznia 1939 r.

L. D. V. 193/2/39

w sprawie oceny zapisków obejmujących jedynie dowody na wydatki, przy braku dowodów na przychody.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 30 listopada 1938 r. L. Rej. 1862/36 — 1862/36:

— — — — — — — — — — — — — —

...Otóż przychód został w rozpatrywanych wypadkach przyjęty w wysokości zeznanej przez skarżących, co władza pozwana w zaskarżonych orzeczeniach przyznaje. W tym stanie rzeczy wyrażone w uzasadnieniu orzeczeń przypuszczenie, że przychód mógł być większy, jest nie tylko zupełnie dowolne, ale w ogóle pozbawione jakiejkolwiek wartości argumentu. Ani zaś nieprzedłożenie zestawienia majątku, ani też przytoczona w zaskarżonych orzeczeniach okoliczność, że przedłożone zapiski obejmują jedynie dowody na wydatki a nie obejmują dowodów na przychody, nie uzasadniały jeszcze zupełnego pominięcia zapisków, na podstawie których miało właśnie nastąpić stwierdzenie wydatków. Jak to bowiem Najwyższy Trybunał Administracyjny już niejednokrotnie (np. w wyrokach z 15 czerwca 1936 L. Rej. 1816/34 i z 25 listopada 1936 L. Rej. 2497/34) wyjaśnił, brak dowodów na przychód daje wprawdzie władzy prawo ustalenia przychodu z pominięciem ksiąg na zasadzie danych, jakimi rozporządza, nie wyklucza jednak ustalenia potrącalnych wydatków na zasadzie przedłożonych przez płatnika dowodów i popartych nimi zapisków i nie uzasadnia zastosowania norm średniej dochodowości.

Było więc obowiązkiem władz skarbowych zbadać i ocenić, czy przedłożone przez skarżących zapiski i dowody mogą stanowić dostateczną podstawę do stwierdzenia potrącalnych względnie odliczalnych kosztów i wydatków i tylko negatywny wynik tych ustaleń mógł uzasadniać zastosowanie norm średniej dochodowości.

— — — — — — — — — — — —

Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

52
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 stycznia 1939 r.

L. D. V. 32848/1/38

w sprawie wykonywania aresztu zastępczego.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu uchyla okólnik z dnia 23 czerwca 1936 r. L. D. V. 7376/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 547), którym poleciło urzędom skarbowym wstrzymać się z występowaniem do sądów grodzkich z wnioskami o wykonanie kary aresztu zastępczego (art. 200 O. P.) aż do czasu wydania szczegółowych zarządzeń w tej sprawie przez Ministerstwo Skarbu.

W związku z tym zarządza się i wyjaśnia co następuje:

Kwestię aresztu zastępczego normują w ramach Ordynacji Podatkowej art. 158 § 2, art. 199 lit. e) i art. 200. I tak:

1) art. 158 § 2 stanowi: „Grzywny za przestępstwa z art. 185 nie ulegają zmianie na areszt";

2) art. 199, wyliczając części składowe orzeczenia karnego, w punkcie e) postanawia, że jeśli grzywna podlega zamianie na areszt (art. 10 prawa o wykroczeniach w związku z art. 158 § 2 i art. 159 O. P.), orzeczenie karne powinno zawierać również wymiar aresztu zastępczego.

Ponieważ powołane wyżej przepisy Ordynacji Podatkowej w zakresie aresztu zastępczego nie są wyczerpujące, władze skarbowe powinny — wobec braku odpowiednich przepisów w samej Ordynacji Podatkowej stosować, zgodnie z art. 159 O. P., przepisy części ogólnej prawa o wykroczeniach oraz przepisy kodeksu postępowania karnego.

Jak już wyżej podano, w myśl art. 158 § 2 O. P. jedynie grzywna z art. 185 O. P. nie podlega zamianie na areszt, natomiast podlegają zamianie na areszt grzywny z art. 176—184 O. P., orzeczone przez władze skarbowe.

Kwestia wysokości wymiaru aresztu zastępczego została unormowana w ten sposób, że przy wymiarze tego aresztu mają zastosowanie przepisy części ogólnej prawa o wykroczeniach (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr 60, poz. 572).

Zgodnie z przepisami art. 7 i art. 10 § 2 prawa o wykroczeniach, areszt zastępczy nie może trwać krócej niż jeden dzień i dłużej niż najwyższy wymiar kary aresztu, przewidzianego za dane wykroczenie, a gdy kara aresztu nie jest przewidziana — dłużej niż 3 miesiące.

Z powyższego wynika, że za przestępstwa podatkowe z art. 178, 179, 180, 182 i 183 O. P. areszt zastępczy może być wymierzony najwyżej w wysokości 3-ch miesięcy, natomiast za przestępstwa z art. 176, 177, 181 i 184 § 1 O. P. areszt zastępczy może być wymierzony w najwyższym wymiarze do 6-ciu miesięcy.

Złożenie fałszywego zeznania po zaprzysiężeniu (art. 184 § 2 O. P.) pociąga dla sprawcy odpowiedzialność w myśl ogólnych przepisów kodeksu karnego — zatem nie podlega orzecznictwu władz skarbowych.

W omawianych wyżej przypadkach może nastąpić zamiana grzywny na areszt przy przyjęciu jednego dnia aresztu za równoważnik grzywny od 1 — 50 zł (art. 10 § 1 prawa o wykroczeniach).

Przy wymiarze kary aresztu zastępczego powinny być uwzględnione, oprócz wysokości samej grzywny, wszystkie okoliczności towarzyszące danemu przestępstwu (art. 162, 163, 165 O. P.).

Wymiar kary aresztu zastępczego może nastąpić tylko w samym orzeczeniu karnym. Wynika to z przepisu art. 199 O. P., który, podając części składowe orzeczenia karnego, w pkt. e) poleca orzec w orzeczeniu karnym wymiar kary aresztu zastępczego, jeżeli grzywna podlega zamianie na areszt.

Jeżeli kara aresztu w orzeczeniu karnym nie została zawarta, zamiana grzywny na areszt zastępczy nie może być orzeczona później w oddzielnym postanowieniu.

W przypadku gdy:

a) przeprowadzone dochodzenia stwierdzą nieściągalność grzywny,

b) albo władza orzekająca dojdzie do wniosku, że ściągnięcie grzywny naraziłoby skazanego na ruinę majątkową (art. 10 § 1 prawa o wykroczeniach)—

władza skarbowa, która nałożyła grzywnę podlegającą zamianie na areszt zastępczy, postanawia o wykonaniu kary aresztu zastępczego (art. 200 O. P.). O wykonanie tego aresztu zwraca się do Sądu Grodzkiego miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu skazanego, używając w tym celu druku wg. wzoru Nr 176a/ i. p.

Do wniosku władza skarbowa dołącza:

a) odpis orzeczenia karnego, w którym nałożono na skazanego karę aresztu zastępczego, z poświadczeniem prawomocności orzeczenia,

b) akta dochodzeń, stwierdzające, że wymierzona grzywna lub jej część w toku egzekucji okazała się nieściągalna albo że ściągnięcie grzywny naraziłoby skazanego na ruinę majątkową.

Jeżeli skazany uiści część grzywny, kara aresztu zastępczego zmniejsza się stosunkowo (art. 10 § 3 prawa o wykroczeniach).

Wątpliwości i zarzuty co do wykonania kary aresztu zastępczego, a w szczególności co do obliczenia tej kary, rozstrzyga władza skarbowa, która nałożyła grzywnę, podlegającą zamianie na areszt.

Jeżeli sąd grodzki, do którego władza skarbowa zwróciła się o wykonanie kary aresztu zastępczego, odmówił wykonania, władza ta zwróci się do prezesa właściwego (przełożonego) sądu okręgowego, jako do władzy nadzorczej. Tak samo należy postąpić w przypadku, gdy sąd grodzki naruszył kompetencję władzy skarbowej, określoną w poprzedzającym ustępie.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przepisy art. 200 O. P. nie stoją na przeszkodzie stosowania w stosunku do skazanych za przestępstwa podatkowe, co do których orzeczony został areszt zastępczy — uprawnień władz skarbowych, zawartych w art. 123 O. P., do umarzania w całości lub części grzywien w gospodarczo uzasadnionych bądź na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach.

Uprawnienia te, przysługujące w myśl § 102 ust. (1) i (2) rozporządzenia wykonawczego do Ordynacji Podatkowej tak urzędom skarbowym jak i izbom skarbowym, powinny być wykorzystywane w przypadkach należycie uzasadnionych, przy stosowaniu indywidualizacji każdego poszczególnego przypadku.

W końcu Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na konieczność stosowania jednolitej

i konsekwentnej polityki władz skarbowych w sprawach karnych. Szybkie ściganie przestępstw i wydawanie orzeczeń karnych, należyta ocena wszystkich okoliczności towarzyszących każdemu przestępstwu a mających istotny wpływ na rozmiar winy, przestrzeganie formalnych wymogów postępowania karnego, a wreszcie wykonanie nałożonych kar bezzwłocznie po ich uprawomocnieniu się — wydatnie wzmocnią charakter wychowawczy orzecznictwa karnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

53

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 stycznia 1939 r.

L. D. V. 824/1/39

w sprawie ulg dla domów, których budowę rozpoczęto w roku 1938.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 stycznia 1939 r. Nr SB. 28-197 w powyższej sprawie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Według posiadanych wiadomości władze, sprawujące nadzór policyjno-budowlany, napotykają na trudności przy określaniu w każdym konkretnym wypadku, czy wykonane części rozpoczętych budynków należy uznać za wykończone fundamenty zgodnie z wymaganiem art. 43 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224).

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w uzupełnieniu pisma okólnego z dnia 15 grudnia 1938 r. o ulgach dla domów, których budowę rozpoczęto w roku 1938 (Nr SB. 28-197) (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 37, poz. 225) komunikuje, że pod fundamentem należy rozumieć część konstrukcyjną budynku, przeznaczoną wyłącznie do dźwigania ścian nośnych i kapitalnych oraz filarów nośnych, wystarczającą do wzniesienia na niej pozostałej części budynku, mieszczącego lokale użytkowe.

Zgodnie z powyższym za fundamenty należy uważać:

1) w budynkach zwykłych niepodpiwniczonych — podmurówkę ścian drewnianych lub mury pod murowanymi ścianami kapitalnymi i nośnymi oraz pod filarami nośnymi, sięgające do wysokości izolacji poziomej nad przyległym terenem,

2) w budynkach o konstrukcjach specjalnych lub skomplikowanych (np. szkieletowych) oraz w budynkach posiadających kondygnacje poniżej poziomu terenu, jak piwniczne lub suterenowe — konstrukcję, sięgającą do dolnej powierzchni podłogi najniższej kondygnacji, nadziemnej lub podziemnej.

W końcu Ministerstwo nadmienia, że władze budowlane, które stwierdzają w zaświadczeniach bądź w wykazach fakt wykonania do dnia 31 grudnia 1938 r. fundamentów pod przyszły dom, powinny równocześnie stwierdzać, czy fundamenty wykonano pod cały budynek, czy też pod pewną jego część, a w tym ostatnim wypadku, czy część ta może być traktowana jako odrębna samoistna całość.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Podwiński.*

54

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 stycznia 1939 r.

L. D. VI. 14079/4/38

w sprawie kredytów na nagrody za przyczynianie się do wykrywania przestępstw, wynikających z naruszenia przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447).

Do

wszystkich Izb Skarbowych.

W związku z postanowieniami zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1938 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 30, poz. 710) oraz nawiązując do okólnika z dnia 17 lutego 1937 r. Nr D. VI. 604/4/37 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 160) Ministerstwo Skarbu zarządza, aby Izby Skarbowe w zapotrzebowaniach kredytów, nadsyłanych Ministerstwu (Departa-

ment VI) wykazywały w osobnych pozycjach (zatytułowanych „nagrody za wykrycie przestępstw w zakresie opłat od mąki i kaszy") kwoty na nagrody za przyczynienie się do wykrywania przestępstw, wynikających z naruszenia przepisów wyżej wymienionej ustawy i rozporządzeń wykonawczych na jej podstawie wydanych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
o płatności podatków w m. lutym 1939 r.

W lutym są płatne następujące podatki:

1) do dnia 5 lutego — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii w czasie od 16 do 31 stycznia 1939 r.; do dnia 20 lutego — tenże podatek, pobrany w czasie od 1 do 15 lutego 1939 r.;

2) do dnia 7 lutego — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawców w styczniu 1939 r.;

3) do dnia 15 lutego — IV rata zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu za rok 1938, przez drobne przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe;

4) do dnia 15 lutego — zaliczka kwartalna (za IV kwartał 1938 r.) na podatek przemysłowy od obrotu w wysokości co najmniej 1/5 kwoty podatku, wymierzonego za rok 1937, przez przedsiębiorstwa nie prowadzące prawidłowych ksiąg handlowych;

5) do dnia 25 lutego — zaliczka miesięczna na podatek obrotowy za r. 1939 w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w styczniu 1939 r., przez wszystkich płatników prowadzących prawidłowe księgi handlowe;

6) do dnia 1 marca — przedpłata na podatek dochodowy na rok podatkowy 1939, przez osoby fizyczne i spadki wakujące, w wysokości połowy podatku jaki przypada od zeznanego dochodu.

Ponadto płatne są w lutym zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w lutym 1939 r.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 26 stycznia 1939 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89.35	89,82
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,26 1/2	5,29
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,22	5,24 1/2
Floreny holenderskie	100 Fl.	285,40	287,12
Franki francuskie	100 Fr.	13,95	14,05
Franki szwajcarskie	100 Fr	118,95	119,75
Funty angielskie	1 Ł.	24,69	24.85
Funty palestyńskie	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	99,75	100,25
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	—	—
Korony duńskie	100 K.	110,15	110,93
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	123,90	124,82
Korony szwedzkie	100 K.	127,00	127,92
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	16,20	16,70
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	10,70	10,97
Marki niemieckie	100 Mk.	—	—
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	286,40	285,68	287,12
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,01	213,07
Bruksela	100 Blg.	89,60	89,38	89,82
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	99,75	100 25
Helsinki	100 Mk.	—	10,91	10,97
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	110,65	110,37	110,93
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	24.78	24.71	24.85
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,78	27,92
Montreal	1 Dol.	—	5,24 1/4	5,26 3/4
Nowy Jork	1 Dol.	5,29 1/2	5,28 1/4	5,30 3/4
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,29 7/8	5,28 5/8	5,31 1/8
Oslo	100 K.	124,50	124.18	124,82
Paryż	100 Fr.	14,01	13.97	14.05
Praga	100 K.	—	18,06	18,16
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	127,60	127,28	127,92
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	119,45	119,15	119,75
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	75,00	78,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.